

IZVJEŠTAJI SA PRAĆENJA SUĐENJA

05. lipnja 2008. godine – čitanje optužnice, izjašnjavanje o krivnji, dokazni postupak

Izvještaj: Vlatka Jančić, Centar za mir, nenasilje i ljudska prava - Osijek

Raspravu su pratili Darko Balać, predstavnik Fonda za humanitarno pravo iz Beograda, Đuro Ivković, predstavnik OSCE-a i novinari.

Predsjednik Vijeća otvorio je zasjedanje, objavio predmet glavne rasprave i sastav Vijeća. Stranke nisu imale primjedbi na sastav Vijeća.

Na temelju smrtnog lista Matičnog područja u Osijeku od 09.05.2008. godine utvrđeno je da je oštećenik Ivica Pavić umro.

Čitanje optužnice

Zastupnik optužbe, zamjenik Županijskog državnog odvjetnika, je pročitao optužnicu.

Zauzimanje stava prema optužbi

Optuženik je izjavio da razumije optužbu, i da se ne osjeća krivim za djelo koje mu se stavlja na teret, te da će obranu iznijeti na kraju dokaznog postupka.

Svjedočenje Šimuna Karlušića

Nakon što je propisno upozoren, pročitane su svjedokove izjave dane u zapisnik u istrazi 26. srpnja 2002. godine i na glavnoj raspravi od 07. lipnja 2004. godine.

Svjedok je u istrazi kazao, da je dana 30.09.1991. godine ranjen kod Bogdanovaca kao pripadnik policije, i da je prevezen u Opću bolnicu Vukovar, a nakon toga u zgradu „Borovo commerce-a“. Dana 18. ili 19. 11.1991. godine naređeno je djeci, ženama i muškarcima da iziđu iz skloništa zgrade „Borovo commerce-a“, te su potom odvedeni u autobuse i odvezeni u Sremsku Mitrovicu. Svjedok je bio u prvom autobusu, a u pratnji su na njih pazila trojica vojnih policajaca koji su ih udarali gumenim palicama. Nije siguran da je vidio optuženika pri ulasku u autobus, ali ga je vidio dva puta kasnije kod izlaska iz autobusa, ispred kazneno - popravnog doma u Sremskoj Mitrovici i u dvorištu zatvora gdje su bili postrojeni. Tada još nije poznao (oštećenog) Ivicu Pavića. Nakon što su postrojeni u dvorištu zatvora vidio je da pored njega stoji osoba sa zavojem na stopalima, iz kojeg se vidjelo kosti, te da je toj osobi prišao vojni policajac i rekao : „Gdje si Paviću, majku ti ustašku...“, potom je čuo udarac i vidio Pavića kako je pao. Kada se sagnuo s namjerom da mu pomogne, isti vojni policajac ga je pendrekom udario po leđima. U prostoriji zatvora mu je Pavić rekao da ga je udario njegov Vukovarac Milovan Ždrnja i da se poznaju. U autobusu i kasnije na pisti s njima zajedno su bili Franjo Mrgan, Ivan Lovrić, Marko Majstorović i Franjo Mutapčić. Napomenuo je, da ga

je Ivica Pavić posjetio 1998. godine, rekao mu da je vidio okr. M. Ždrnju, i da ovaj radi u policiji u Vukovaru.

Na glavnoj raspravi, svjedok je iskazao da je vidio optuženika kako je s desne strane prišao Ivici Paviću i pendrekom ga udario po leđima, i da je siguran da ga je optuženik udario. Nakon što je Pavić pao, htio mu je pomoći, no dobio je udarac po leđima, ali ne zna tko je njega udario, samo zna da mu je optuženik rekao da se vrati u vrstu. Sa optuženikom je bio još jedan visoki oficir. Nije mogao potvrditi da je optuženik bio u autobusu.

Nakon što su pročitani iskazi, svjedok nije imao što dodati.

Predsjednik Vijeća pročitao je dio iskaza svjedoka Tot Arvaja Dragutina, koji je rekao da optuženika u Sremskoj Mitrovici nije vidio, no, svjedok je i dalje tvrdio da je tamo optuženika vidio. Rekao je da su njemu bila ozlijeđena usta, razbijen nos, imao je frakturu lubanje, krvario je iz rane na lijevoj natkoljenici. Zarobljenici su stajali u jednom redu, bilo ih je oko 100 do 120, a Ivica Pavić je stajao uz njega s desne strane. Prepoznaje optuženika po tome što je proćelav, nizak, po zaliscima, po držanju. U inkriminirano vrijeme nije imao nikakvu kapu na glavi. Optuženik se je obraćao Paviću tri do četiri minute, govoreći : „Gde si bre Paviću, hoćeš državu?...“, a Pavić je njemu nešto odgovarao, stajali su jedan drugom nasuprot, i tada je optuženik prošao između njih i stao jedan metar iza Pavića. Drugi, „visoki“, oficir je stajao ispred, a onda je isto došao iza Pavića, ali je s druge strane prošao kroz vrstu poredanih zarobljenika i nije imao pendrek. Ne sjeća se je li, u trenutku zamaha optuženika pendrekom, vidio tog oficira. Iako mu je glava bila pognuta, vidio je optuženika sa svoje desne strane kada je zamahnuo pendrekom u zrak, i potom je čuo udarac, nakon čega je Pavić pao, no sam udarac nije vidio. Nije mu poznato je li Pavić bio pretučen od strane drugih osoba.

Prvi put nakon toga događaja je optuženika vidio na sudu. Poznaje svjedoka Ivana Lovrića, ali ne može reći s koje strane reda je stajao u vrsti.

U Borovu commerce-u je predaja ratnih zarobljenika bila organizirana od strane JNA, a bilo je tamo i paravojnih postrojbi i „Belih orlova“. Prometnu policiju je vidio po ulicama, a vojni džipovi su pratili kolonu autobusa.

Primjedba na iskaz svjedoka

Branitelj optuženika prigovorio je dijelu iskaza svjedoka koji se odnosi na trenutak kada je isti, sa spuštenom glavom, vidio što se događa sa njegove desne strane, i jedan metar unazad, te izrazio sumnju u mogućnost uočivanja podizanja ruke sa palicom, nakon čega je uslijedio udarac koji svjedok nije vidio.

12. prosinca 2008. godine – odgoda ročišta za glavnu raspravu

Izvyjštaj: Vlatka Kuić, Centar za mir, nenasilje i ljudska prava - Osijek

Utvrđeno je da su raspravi pristupili svi pozvani, osim svjedoka Svete Stojčić iz Novog Sada.

Predsjednik Vijeća upoznao je prisutne sa službenom zabilješkom od 08. prosinca 2008. godine Okružnog suda u Beogradu, Vijeća za ratne zločine, u kojem je navedeno da je svjedoku Sveti Stojčić uručen poziv za današnje ročište i da je isti izjavio da želi svjedočiti putem video-linka.

Obzirom da nema pretpostavki za održavnje ročišta za glavnu raspravu, glavna rasprava je odgođena, a slijedeća će biti zakazana pisanim putem.